

BERT DANCKAERT
NELE VAN CANNEYT

| COMMON GROUND

21.02.2020 - 29.03.2020

Bubox, Paardenstallen, Korte Kapucijnenstraat, Kortrijk

Open donderdag t.e.m. zondag van 14u tot 18u

Gratis toegang

Een initiatief van BUBOX (coach Jan Ovaere)

www.bu-box.be | www.nelevanconneyt.com | www.bert-danckaert.be

Cover: Bert Danckaert - true_nature_010_hanoi_2016
1/3 Archival Pigment Print on Fine Art Paper
110 x 147 cm (Hahnemuehle Fine Art Pearl, mounted on dibond, aluminum frame)
Nele Van Canneyt - Destination unknown # 1
80 x 120 cm (Hahnemuehle baryta paper, mounted on dibond)

LB: Bert Danckaert - horizon_045_macau_2014
1/3 Archival Pigment Print on Fine Art Paper
110 x 147 cm (Hahnemuehle Fine Art Pearl, mounted on dibond, aluminum frame)

RO: Nele Van Canneyt - Destination unknown # 3 - USA, 2018
60 x 90 cm (Hahnemuehle baryta paper, mounted on dibond)

Een vastgehouden evenwicht

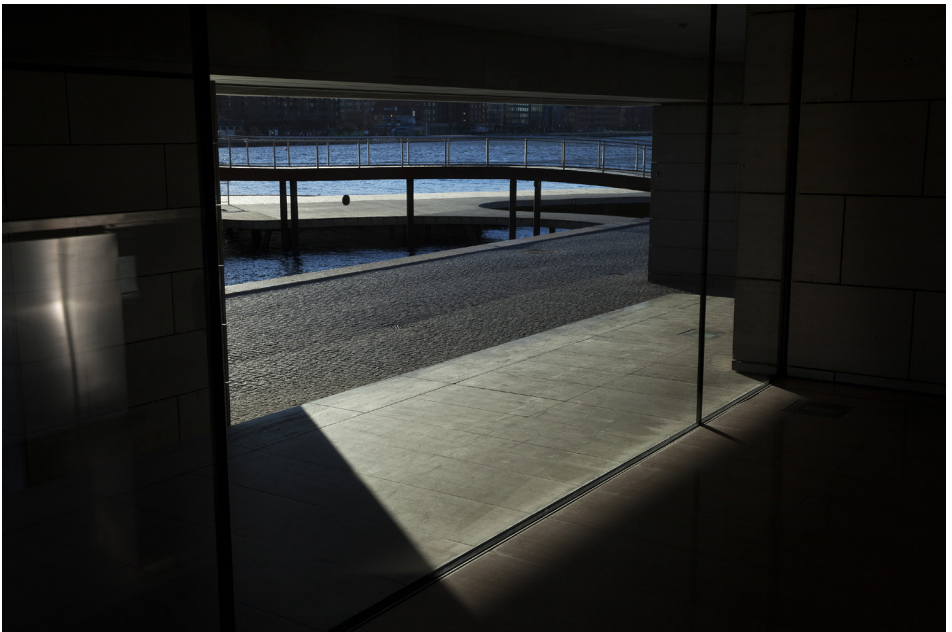
Een landschapsbeeld dat niets meer impliceert dan een specifiek stuk terrein, kan ons slechts kort boeien. Wellicht verkiezen we dan de plek zelf, schrijft de Amerikaanse fotograaf Robert Adams. Wat we hopen, stelt hij, is dat de kunstenaar ons helpt om de betekenis van een plaats te ontdekken. Daarom zouden we in de meeste gevallen liever een half uur voor Edward Hoppers *Early Sunday Morning* staan dan een half uur in de eigenlijke straat die er het onderwerp van is. Dankzij de visie van Hopper zien we meer, aldus Adams.

Hopper schilderde *Early Sunday Morning* in 1930. In rode oker en variaties op geel, groen en blauw, biedt het een frontaal zicht op enkele voorgevels van Seventh Avenue in Greenwich Village, New York. Er is geen ziel op straat. Wat nog opvalt, zijn de lange, smalle schaduwen op de stoep. Volgens het Whitney Museum of American Art in New York, waar het schilderij te zien is, kunnen dergelijke schaduwen nooit verschijnen op een noord-zuidgerichte straat als Seventh Avenue. Niettemin, wijst het museum ons, zijn het die fictieve schaduwlijnen die de verlatenheid van de straat in de verf zetten en zo zorgen voor de spanning in het beeld.

In de foto's van Bert Danckaert, frontale façades van over heel de wereld, is het zoeken naar schaduwlijnen. Het licht is zo neutraal als maar kan; elk beeld, maar ook elke vierkante centimeter in dat beeld, is van hetzelfde belang. De foto's zijn minutieus en consequent opgebouwd: soms een stukje straat, vaak een streepte stoep, en dan onvermijdelijk de muur. Danckaert plaatst er ons pal voor, telkens weer. Aan reliëf is er geen gebrek: er is verweerd beton en verticaal kunstgras, er zijn hobbelige stenen en mozaïekachtige tegels, er is bruine tape. In fotografie is diepte sowieso een imaginaire ervaring. Het is precies die gewaarwording die in deze uitgesproken vlakke beelden subtiel bespeeld wordt.

Strakke rasters en patronen tekenen zich af op de muren, vlekken van bruin en grijs cement zijn uitgeveegd of uitgelopen langs blauwe en rode stroken, alsof Cy Twombly er achteloos enkele van zijn bloesems achterliet. Voorbij dit nietsvermoedende oppervlak ligt echter geen diepere betekenis; het canvas zoals hier ingevuld, is zelden meer dan een snelle oplossing voor een of ander probleem met het gebouw. Zouden we blijven staan en kijken, mochten we hier zelf voorbijlopen? Lijnen en stroken, vlakken en vlekken zorgen voor leven waar geen activiteit is, ze creëren een zekere dynamiek. Spanning in een beeld ontstaat door het capteren daarvan in een vastgehouden evenwicht. Het is het kader dat het beeld bijeenhoudt, rigoureuus en zonder pardon. Zonder dit weloverwogen kader valt het uiteen, verliest het zowel intensiteit als intentie. Voor schrijfster Joan Didion staat de grammatica van een zin gelijk aan de compositie van een beeld. 'Door de structuur van een zin te verschuiven', stelt ze, 'verandert de betekenis van die zin even duidelijk en onbuigzaam als de positie van een camera de betekenis van het gefotografeerde object verandert.' Van zodra Danckaert zijn camera verplaatst, dreigt het beeld ineen te stuiken, haar betekenis verloren te gaan.

Nele Van Canneyt, die eveneens de wereld rondreist, gunt zichzelf meer bewegingsvrijheid. Danckaert kijkt steevast recht voor zich, en van dichtbij; Van Canneyt kijkt ook van opzij en van bovenaf, soms van beneden, vaak van op verdere afstand. Dat betekent geenszins dat het kader toegevingen doet. 'Ruimte is wat onze blik arresteert, waar ons zicht over struikelt: het obstakel, stenen, een hoek, een verdwijnpunt,' schreef Georges Perec. 'Ruimte is wanneer het een hoek maakt, wanneer het stopt, wanneer we moeten draaien om opnieuw te beginnen.' Bij Danckaert struikelt de blik niet, maar botst hij – uiteindelijk. Bij Van Canneyt zijn obstakels van minder belang. Met schuine lijnen en vlakken creëert ze perspectief, met vloeiende kantelbewegingen en aparte hoeken zet ze dit even gemakkelijk weer op de helling – 'draaien om opnieuw te beginnen'. Eén beeld resoneert sterk met het werk van Danckaert, maar legt op luchthartige wijze meteen ook de verschillen bloot. Van onder naar boven is het op gelijkaardige manier opgebouwd: een strook gras, een strook beton en dan een grote blauwe muur van water, gevolgd nog door een strook lichtblauwe lucht. Alleen is de zee hier geen muur en dus geen gezichtsbedrog, maar een heus vergezicht, inclusief echte horizon. Bovendien is er beweging – organische beweging, afkomstig van het golvende water en van de mensen in beeld. Hiermee schept Van Canneyt een openheid binnen het besloten frame.

Binnen en buiten, licht en donker: het zijn tegenstellingen waarmee Van Canneyt een vigoureuze diepte creëert. Dat doet ze zowel ruimtelijk, in de compositie van het beeld, als psychologisch, door anonieme figuren te gaan isoleren in filmische scènes. Het zijn personages waarvan we het verhaal niet kennen, maar waarvan we voelen dat het er is. Hun aanwezigheid benadrukt tegelijk een ander spanningselement in fotografie: tijd – of concreter: het moment. Ook dat moet mee worden vastgenomen en vastgehouden, niet alleen door Van Canneyt, maar ook door Danckaert. Het legt de focus op de ambigue verhouding tussen leven en leegte in een foto, het doet het beeld vibreren in al zijn stilte.

Stefan Vanthuyne
09.01.2020

Nele Van Canneyt
Destination unknown # 4 - USA, 2019
60 x 90 cm (Hahnemühle baryta paper, mounted on dibond)
Transparency # 1 - Danmark, 2017
60 x 90 cm (Hahnemühle baryta paper, mounted on dibond)

Omslag: Nele Van Canneyt - Transparency # 3 - France, 2019
60 x 90 cm (Hahnemühle baryta paper, mounted on dibond)

Bert Danckaert - horizon_108_bangkok_2015
1/3 Archival Pigment Print on Fine Art Paper
110 x 147 cm (Hahnemühle Fine Art Pearl, mounted on dibond, aluminum frame)

